

D
R
O
B
I
Ž

ŠOLSKO LETO 2011 / 2012
ŠTEVILKA 1

**DROBIŽ je šolsko glasilo učencev
od 3. do 5. razreda**
OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ,
Podružnica Kokrica

UREDNIŠKI ODBOR:

Tjaša Križaj, Lenča Malovrh, Jerneja
Naglič, Teja Sajovic, Tevž Sitar

Mentorica: Anita Žibrek, prof. RP

LOKACIJA IN DATUM IZDAJE
DROBIŽA:
Kokrica, maj 2012

Slika na naslovnici: Zoja Šivic, 3.c

Juhuhu, že skoraj do konca smo prišli... Do konca tega šolskega leta, mislimo. No, in seveda do začetka počitnic, kajpak! Te so sedaj na prvem mestu, kajne? Odgovor je 'DA' in prav je tako. Za začetek preberite naš Drobiž in upoštevajte tale naš nasvet. Pravzaprav gre za morsko nalogo, ki je 'opremljena' z naslednjim navodilom: Ko boste na morju, preverite, če je morje še vedno slano, he he...

Uredniški odbor

DROBIŽ

VRABČEK PREDSTAVI SVOJ KRAJ

Vrabček sem in letim nad Kokrico. Aha, vidim travnike, ki so pobarvani na živo zeleno in tam zraven travnikov so ovce. Po ulicah se potepajo muce, psi, kosi, sinice, srake, vrane, ampak nas, vrabcev, je pa največ. Mi smo najboljši ptiči na Kokrici. Ko ljudje dajo v hiške za ptice semena, pridemo mi in vse pohrustamo. Smo zelo hitri ptiči. Tam, na Kokrici, kot že rečeno, živijo tudi ljudje, ogromni velikani so. Očetje in mame, ki imajo tudi mladiče. Ti mladiči mi grede že na živce. Ves čas se derejo, lulajo, kakajo...

Zala Rakovec, 3. c

ŽIVLJENJE POTEPUŠKEGA MAČKA

Domišljjski spis

Bilo je neke noči, ko sem se z mojimi prijatelji mački že iz navade dobil pri smetišču. Eden je manjkal, ker so ga gospodarji zadržali doma, zato smo odšli ponj. Ko smo prišli do hiše, kjer je živel, smo opazili, da so vse luči prižgane. Najbrž so ga lovili po celi hiši, saj je hiter kot blisk. Končno se je le pripodil ven in zdirjali smo proč.

Potepali smo se okoli lokalov, kavarn, gostiln in še marsikje drugje. Vse smo staknili in celo našli mačjo konzervo, ki je bila še polna.

'Kaj vse ljudje odvržejo?' sem si mislil. Bilo nam je dolgčas, zato smo odšli na potep po okolici. Zagledal sem veliko vilo in prijateljem namignil, naj mi sledijo. Kaj kmalu smo bili pred njo. Potuhnilo smo se za hišo. Nekaj časa smo se lovili, a kar naenkrat se je pojavil gospodar, vzela kovinsko palico in jo vrgel proti meni. Moji prijatelji so jo že popihali, mene pa je palica zadela in sem se onesvestil. Ne spomnim se čisto natančno, kaj se je potem zgodilo. Vem samo to, da sem se zbudil na mizi pri veterinarju, da sem imel zvito tačko in da me je bolelo. Okoli tačke so mi povili ruto in potem sem seveda šepal.

Ker me je zanimalo, kje so moji prijatelji, sem pobegnil veterinarju. Odšepal sem na smetišče, a prijateljev ni bilo. Prišel sem do hiše, kjer je živel eden od teh mojih mačjih prijateljev, a hiša je bila v stanju propadanja. Bila je zanemarjena.

Nisem vedel, kje bi še lahko iskal prijatelje. Bil sem žalosten, ker sem jih močno pogrešal. Hkrati pa sem bil malo tudi vesel, ker sem smetiščni muc in zato upam, da si bom našel nove prijatelje. Vendar dobro vem, da tistim prejšnjim ni para na svetu.

Tim Rizvanovič, 5. c

CIRKUS

Cirkus pisan je zabaven,
ker dogaja vse se zraven.
Klovn keglje rad ima,
ker žonglirat z njimi zna.

Slon rad vodo okrog škropi,
ker le s tem bonbon dobi.
Pav je čeden prav zato,
da dobil bo damo to.

Cirkus menjal krav bo šest,
za teh lepih slonov pet.

Gledalka se do solz nasmeje,
da pri tem sploh ni več meje.
Klovn povabi jo na ples,
da še lepši bo ta kres.

Glasbeniki bodo zaigrali
in do solz se nasmejali.
Klovn plesal bo zdaj z njo,
potem zamenjal z drugo jo.

Polnoč je prav zdaj odbila,
da prišla je k nam Zvezdina.

Zdaj odšli so vsi domov,
da ne bo še rom - pom -
pom.

Jutri spet se vidimo,
da to pesem spesnimo.

Pia Potnik, 4. c

Julijana Isabell Seehase, 3.c

KOŠARKA

Sem Tine Bogataj in obiskujem 4. č razred. Ker imam rad igre z žogo, hodim na košarko. Treninge imamo dvakrat na teden, ob torkih in ob petkih. Enkrat mesečno imamo tako imenovane medšolske tekme.

Lani pa smo med poletnimi počitnicami imeli tudi košarkarski tabor v Pineti. Tam smo bili pet dni. Treninge smo imeli zjutraj in popoldne. Hodili smo se tudi kopat v morje. En večer smo šli v luna park. Tam sem šel v hišo strahov in na otroške motorje, kar je bilo zelo dobro. Nazaj v Pineto smo se vrnili šele ob enajstih zvečer in šli takoj spat. Naslednji dan smo izkoristili za kopanje in za sladoled. Naši trenerji pa so tekmovali s trenerji drugih klubov. Naši so seveda zmagali. Naslednji dan smo zjutraj imeli trening, potem smo se odpeljali domov. Ko smo prispeli pred šolo, so nas tam čakali starši. Tako se je končal naš košarkarski tabor.

Tine Bogataj, 4. č

MUCA SOBARICA

Nekega dne je imel fantek Gregor rojstni dan. Povabil je veliko prijateljev. Ko so prišli, so se odšli igrati v Gregorjevo sobo. Ko je bilo zabave konec, je bil Gregor tako utrujen, da je čisto pozabil na pospravljanje sobe.

Ponoči je sobo pospravila Muca Sobarica. Zjutraj se je Gregor začudil, ker je bila soba pospravljena. Vprašal je mamico in atija, če sta morda onadva pospravila.

Oče je rekel: »Mogoče je Muca Sobarica pospravila sobo!«

Res se je prikazala Muca Sobarica in Gregor se ji je zahvalil za opravljeno delo. Naučila ga je, kako se pospravi sobo.

Od tedaj pospravlja sobo vsak dan.

Rihard Turuk, 3. č

TABORNIŠKO ŽIVLJENJE

Rada obiskujem tabornike, saj mi je taborniško življenje zelo všeč. Taborniki imamo radi živali, naravo in tišino. Imamo svojo himno in taborniško zastavo.

Poleti taborimo ob ognju, pojemo taborniške pesmi, stražimo večni ogenj. Večni ogenj je ogenj, ki ne sme ugasniti in ga moramo zato stražiti vso noč. Na taborjenju spimo v šotorih, na zimovanjih in jesenovanjih pa v koči. Tam imamo tudi taborniški krst in taborniške poroke. Nikoli ne smemo odlagati smeti v naravi, varčevati moramo z elektriko in z vodo. Taborniki ne uporabljamo veliko tehničnih naprav. Imamo svoj taborniški pozdrav, enkrat na leto pa se udeležimo čajanke. Na čajanki vsak vod pokaže, kaj se je naučil

Benjamin Pij Fende, 3.c

med letom. Tam dobimo nove taborniške rutke. In prisežemo, da bomo še naprej ostali taborniki.

Taborniki nikoli ne žalimo drugih, ne lažemo, se ne pretepamo, upoštevamo pa pravila, ne plašimo živali, ne žvižgamo in ne ploskamo v naravi, ampak naredimo en dolg mmmmmmmmm.....

Če pa se kdaj znajdemo v težavah, hitro pokličemo svojega vodnika. Nikoli pa ne zakričimo ali stečemo naprej. Vedno ostanemo mirni.

Ker so mi taborniki tako zelo všeč, bom mogoče prišla do najstarejše rutke. Rutke gredo po vrsti takole: najprej rumena rutka, to so murenčki; potem je rdeča rutka, to so medvedki in čebelice; zelena so gozdovniki in gozdovnice; modra so popotniki in popotnice; oranžna so raziskovalci in raziskovalke; potem je še vijolična rutka, to pa so grče.

Na tabornikih se imamo zares zelo lepo.

Maša Sladič, 4. č

OBISK IZ VESOLJA

Nekega dne sem sedela za pisalno mizo in brala knjigo. Kar naenkrat me je po podplatih nekaj požgečkalo. Bil je vesoljček.

Videti je bil zelo čudno. Bil je pisane barve. Imel je trikoten nos, pravokotna ušesa, trup, noge in roke pa vijugaste. Vprašala sem ga, kako se je znašel tukaj. Rekel mi je, da ga je zanimalo, kakšna je Zemlja in ljudje na njej. Nekaj časa sva se pogovarjala o tem, potem pa sem mu ponudila piškote. Iz vrečke je pograbil vse. Začel jih je metati po sobi, jih lovil z usti in jih pojedel. Zdelo se mi je zelo smešno in sem se smejala na ves glas. V sobo je prišla mama in me vprašala, zakaj je takšen nered v sobi. Nisem hotela izdati vesoljčka, zato sem rekla, da sem jaz po nesreči stresla piškote in da jih bom pobrala. Mama je pokimala in odšla. Vesoljček je prilezel izpod postelje in mi je pomagal pospraviti sobo. Potem sva še ves dan zganjala vragolije. Zvečer, ko so že vsi spali, sva zaslišala ropot. Potihoma, da ne bi koga zbudila, sva odšla ven in na bližnjem travniku zagledala vesoljsko ladjo. Na njej sta stala vesoljčkova oče in mama. Okregala sta ga, ker je kar izginil. Rekla sta mu, naj se takoj vrne v vesoljsko ladjo. Vesoljček se je poslovil od mene in mi obljubil, da me bo še kdaj obiskal.

Vesoljska ladja je odletela, jaz pa sem odhitela domov v posteljo. Sanjala sem o novem prijatelju iz vesolja.

Nika Ošlaj, 4. č

Ana Krek, 4.c

V ŠOLSKEM MUZEJU

Sedemnajstega februarja smo se s sošolci z avtobusom odpeljali v Ljubljano. Obiskali smo Šolski muzej na Plečnikovem trgu. Najbolj mi je bila vseč učna ura iz leta 1930. Preoblekli smo se v šolske uniforme. Posedli smo v stare šolske klopi. Pozvonil je stari šolski zvonec in v razred je

vstopila stroga učiteljica. Učiteljico smo morali

naslavljati z gospodična učiteljica. Učili smo se lepomis.

Pisali smo s peresnikom, ki smo ga pomakali v črnilnik. Pri pisanju smo morali biti zelo pazljivi, kajti poteze navzdol so morale biti debele, poteze navzgor pa tanke. Učiteljica je nekatere učence kaznovala s klečanjem na koruzi ali pa tako, da so morali jahati lesenega osla. Učiteljica je najbolj kregala levičarje, ker so pisali z levo roko in po njenem mnenju je to bila grda roka.

Učiteljice me je bilo zelo strah, zato sem bila vesela, ko se je učna ura končala. Vseeno pa je bil obisk muzeja zelo zanimiv.

Tara Podjavoršek, 4. č

Patricija Brezar, 5.c

BABICA MI PRIPOVEDUJE

Babica je hodila v osnovno šolo Lucijan Seljak v Stražišču pri Kranju. Do šole je imela pet minut hoje. Takrat so hodili v šolo izmenično. Dopoldan so hodili v šolo učenci iz oddaljenih krajev, kot so Bitnje, Orehek, Drulovka in Javornik. Babica je hodila v šolo popoldan, ker je bila šola blizu njenega doma.

Jerneja Naglič, 5.č

V osnovni šoli se je učila računstvo, slovenski jezik, branje, ročno delo, risanje, pisanje, petje in telesno vzgojo. Tako so bili poimenovani šolski predmeti. Prva štiri leta se je učila te predmete, nato pa so dodali še angleški jezik, zgodovino, zemljepis, prirodopis, fiziko, kemijo in tako poimenovani srbohrvatski jezik. Takrat, ko pri pouku niso pisali, so morali sedeti zravnano z rokami na hrbtu. Če učenec ni poslušal tovarišice, kakor so učiteljicam rekli takrat, je bil kaznovan tako, da je stal v kotu razreda.

Lenča Malovrh, 5.č

Moja babica je kljub temu rada hodila v šolo.

Anže Gros, 4. č

MOJ ČUDEŽNI KLOBUK

Moj klobuk je leteči. Ko ga postavim na glavo, rečem 'hop' in že letim. Nekega dne sem s klobukom poletela v Klobučjo deželo. Tam je bilo veliko pisanih, pikčastih in rožnatih klobukov. Najraje sem imela pikčastega, ker je imel posebno moč. Znal je leteti. Popeljal me je visoko med oblake. Tam sem imela zelo lep razgled. Videla sem zvezde in Luno. Spodaj pa je bil moj majhen dom. Uživala sem v poletu.

Ana Strniša, 3. č

POMLADNA PESEM

Ptički se ženijo,
pomlad naznanjajo.
Povsod gnezdijo
in za svoje mladičke
uspavanke pesnijo.

Tudi sosedov muc zavija,
ker si svojo izvoljenko izbira.

Teja Zadavec, 3.c

Ko pomlad pokliče naravo,
celo fantje izgubijo glavo.
In namesto učnega navdiha,
jim ljubezenska sapica
skozi možgane piha.

Sara Alidžanović, 4. c

Katarina Zupančič, 4.č

MUCA IGRAČARICA

Živel je deček, ki mu je bilo ime Jure. Rad se je družil s sosedovim dečkom, ki mu je bilo ime Miha. Nekega dne ga je povabil, naj pride k njemu prespat. Igrala sta se celo popoldne, zvečer pa, ko sta morala iti spat, sta pustila igrače razmetane.

Dolgo sta spala. Ko pa sta se zjutraj zbudila, nista našla svojih igrač. Vprašala sta Juretovo mamo, če ona mogoče ve, kje so njune igrače. Ni vedela.

Nenadoma je v sobo prišla Muca Igračarica in odprla omaro. Bila je polna igrač. Otroka sta ji obljubila, da bosta odslej vedno pospravljala igrače.

Maša Škrjanc, 5.c

Nejc Štern, 3. č

VELIKA SREČA

Nekoč je živel deček po imenu Janček. Živel je na hribu, ob vznožju velike in mogočne gore. Z mamo nista bila bogata, bila sta revna.

Ker se Janček ni mogel več preživljati pri mami, je šel v širni svet iskat srečo. Šel je mimo zelo stare hiše, v kateri je živela stoletna starka.

»Dober dan, mamca!« jo je pozdravil.

»Bog daj tudi tebi! Kaj pa te je prineslo v te kraje, kamor še mravlja ne pride? Več kot sto let sem stara in preteklo je že skoraj sto let, odkar sem videla zadnjega človeka,« je povedala.

Janček je starki vse pojasnil, od začetka do konca.

»Ne vem, kje bi našel srečo. Poznam pa deda Vseveda. On ve vse in tudi vse zna. Na primer ve, kje je strela, kako se dela oblake in podobno,« mu je odgovorila.

Naposled se je Janček odpravil k dedu Vsevedu. Ded mu je dal tri čarobne strele, s katerimi je nato Janček premagal zmaja na nekem gradu. In ker ga je premagal, se je lahko poročil s prelepo grajsko punco. S tem pa je končno našel srečo.

Nejc Štern, 3. č

ŽIVLJENJE NEKEGA HIŠNEGA MAČKA

Naj se vam najprej predstavim. Imam bleščečo ovratnico, skrtačen kožuh, lepe ostre kremplje, sinje oči in lepe zobe. Sem namreč čistokrven siamski maček.

Opisal vam bom moj vsakdanjik.

Ko se na lepi, mehki in dragi blazini zbudim, mi gospodar takoj prinese ribje meso. Potem me počesejo z glavnikom. To je kot žival, ki s kremplji naredi lepo dlako. Kmalu odidem na razkošno masažo od tačk do glave. Po masaži sem že povsem buden. Pogledat se grem v ogledalo, malo se umijem, nato pa se grem igrat v ogromno hišico za mačke. Ko pridem v kuhinjo, me v zlati posodici čaka lepa okrogla miška. Ob sobotah pa me gospodar velikokrat pelje na tekmovanje za najlepšega mačka. Ta tekmovanja so mi res všeč, saj večkrat zmagam. Pa še priložnost imam, da se postavljam pred vitkimi mačkami. Ob večerih pa me gospodar dolgo in dolgo boža. Kmalu zatem dobim za večerjo brikete, ki so polnjene z ribjim mesom. Potem je čas, da se uležem na blazino ter čakam, da bom skočil v drugi svet, ki se mu reče sanje. Pred skokom v sanje pa razmišljam, da bi bilo vseeno dobro imeti svobodo. A svobode in hkrati razkošja mački ne moremo imeti, zato se ne pritožujem preveč nad svojim življenjem.

Val Dolenšek, 5. c

Smiljan Hude, 4.č

DROBIŽ

MOJA PESEM O METULJU

Pisan metuljček na cvetu sedi,
sonček pa se mu sladko smeji.

Ko metuljček od cveta odleti,
rožica od žalosti zapre oči.

Zoja Šivic, 3. c

Nika Ošljaj, 4.č

MOJA PESEM O METULJU

Metulj je pisan, nagajiv,
ki se s travico igra
in večkrat na nosu pristati zna.

Kadar pa mu dolgčas postane,
si prijatelje poišče.
Z njimi visoko v gorah
še orla poišče.

Klara Škrjanec, 3. c

Nejc Skok Jekovec, 3.č

PROTILENOBNA JUHA

Sestavine:

športni copati - en par;
kolebnica za hitro preskakovanje;
športne hlačke;
nasekljana odbojcarska žoga;
2 decilitra sirupa za hihitanje in veselje;
celo stekleničko žabjega napitka.

Priprava:

Pripravite tri male in en velik lonec. V prvega zložite športne copate in kolebnico za hitro preskakovanje. To dobro premešajte. V drug lonec dajte nasekljano odbojcarsko žogo ter športne hlačke. Tega ne smete premešati. V tretji lonec pa zlijte še zadnji dve sestavini, torej sirup za hihitanje in veselje ter žabji napitek. To slabo premešajte. Potem vse sestavine, ki so v teh treh loncih, prestavite v velikega. Nič se ne bojte, ko bo glasno počilo. To pomeni, da vam je uspelo narediti protilenobno juho. Tekočino, ki ste jo dobili, pretočite v čajne skodelice. Svetujemo vam, da protilenobno juho postrežete na športnem igrišču.

Alja Lah, 4. c

PESMICA O POMLADI

Pomlad je cvetoča,
voda deroča,
metulj lovi metulja,
ki imata krila lepa
kot dva kragulja.

Otroci se lovijo
in veselo kričijo,
jaz pa v sobi sedim
in se učim.

Matej Vilfan, 4. c

Julijana Isabell Seehase , 3.c

ZNAŠEL SEM SE V PRAVLJICI

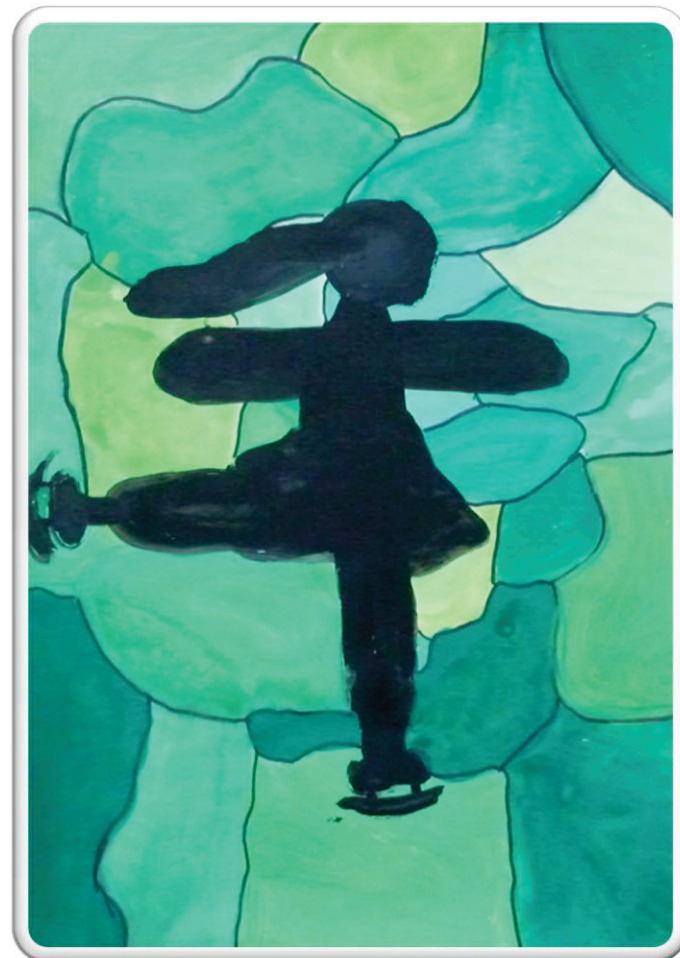
Nekega dne sem, medtem ko sem se igral, zagledal uro. Ko sem prišel bližje, sem opazil, da to ni samo navadna ura. Po nesreči sem jo premaknil in odnesla me je v srednji vek. Tam so me takoj začeli napadati vitezi. Začel sem bežati in kmalu sem jim res ušel. V tistem kraju, kjer sem se ustavil, sem našel meč in ščit. Bil sem lačen. Zdaj, ko sem imel meč, sem si upal iti poiskat shrambo. Vmes sem se seveda sabljal z vitezi. Ko pa sem šel nazaj, sem opazil duhca, ki je jokal. Vprašal sem ga, kaj je narobe. Odgovoril mi je, da potrebuje čarobno uro. Dal sem mu tisto uro, ki sem jo našel pri igri. Vprašal me je, kaj hočem za plačilo. Rekel sem mu, da bi šel rad domov. Duhec je rekel: hokus - pokus in že sem bil doma.

Tim Pogačnik, 3. c

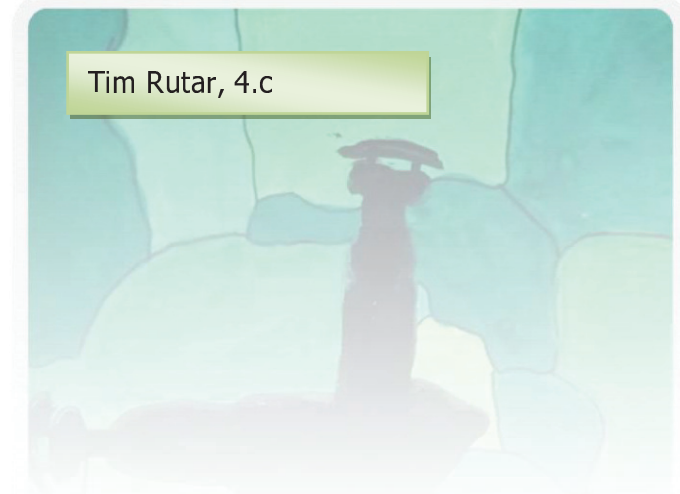
NA PLAVALNEM TABORU NA PTUJU

Devetnajstega decembra 2011 smo šli učenci tretjih razredov s Kokrice na tabor. Vozili smo se približno dve uri. Ko smo prišli na Ptuj, smo v domu imeli kosilo. Po kosilu smo šli na bazen. Tam smo se najprej ogreli, in to smo naredili vsak dan. Potem smo plavali. Naučili smo se žabico in kravl. Lahko smo se peljali tudi po toboganu. Vsak dan smo plavali po štiri ure. Zvečer smo v prenočišču pojedli večerjo. Po večerji se je vsak dan dogajalo kaj zanimivega. Za ponedeljek je vsak učenec prinesel kako družabno igro. V torek smo gledali risanko. V sredo smo se spet igrali družabne igre. V četrtek smo se šli igro Pokaži, kaj znaš. Zbujali pa smo se vsak dan ob sedmih. Za malico, kosilo in večerjo smo imeli določene dežurne učence. Zadnji dan smo šli plavat samo za eno uro, po plavanju smo šli domov.

Maja Miklavc, 3. c

Tim Rutar, 4.c

BILI SMO V ŠOLI V NARAVI

V ponedeljek, 23. 1. 2012, me je mamica zbudila ob 7. uri zjutraj. Komaj sem čakala, da se z avtobusom odpeljemo v šolo v naravi na Pohorje.

Vstala sem, se preoblekla, umila zobe in se počesala. Nato sem oblekla bundo, kapo, rokavice, si obula čevlje ter mamici pomagala v avto naložiti prtljago. Ko sva vse naložili, je prišel še moj bratec Tim in odpeljali smo se proti šoli. Parkirali smo pred gostilno Lakner, kjer je že čakalo nekaj mojih sošolk in sošolcev. Nekaj jih je prišlo še potem in skupaj smo pričakali učiteljico. Avtobus je že čakal in šofer je prtljago začel zlagati vanj. Nekaj prtljage smo zložili še v šolski kombi. Ko je prišla učiteljica, smo se poslovili od staršev, se usedli v avtobus in se odpeljali proti Pohorju.

Med vožnjo smo se ustavili na počivališču. Tam smo pojedli malico in odšli na stranišče. Ko smo vsi pojedli, smo se odpeljali naprej. Kmalu smo prišli do doma Planinka, kjer nas je pričakala vodja doma, gospa Aleksandra. Peljala nas je v garderobo in nam pokazala, kje odložimo bunde in sezujemo čevlje. Ko smo se preobuli, smo kovčke odnesli v sobe in stvari zložili v omare. Vsaka soba je imela svoje ime. Naša se je imenovala Veščica Meta.

Kmalu smo imeli v jedilnici kosilo in sestanek. Z nami sta bili še skupini učencev iz Osnovne šole Ruše in učencev iz Osnovne šole Celovec. Po kosilu se je šel naš razred pripraviti za smučanje, ostali učenci pa so imeli popoldansko dejavnost. Smučali smo na smučišču Areh. Po smučanju smo imeli prosti čas, nato pa večerjo.

Naslednje dni smo imeli zjutraj zajtrk, nato smo odhajali na smučišče, sledilo je kosilo, prosti čas, večerja, večerna dejavnost in spanje. V petek smo zjutraj odšli na smučišče. Ko smo se vrnili, smo imeli kosilo, nato smo se odpeljali proti Kokrici. Vrnili smo se okoli 17. ure.

Ta šola v naravi mi bo še dolgo ostala v spominu, saj sem se naučila smučati in tudi zabavno je bilo.

Maša Škrjanc, 5. c

MOJA SLAŠČIČARNA

Predstavljam si, da imam svojo slaščičarno. Ta slaščičarna ima dva prostora in je velika. Ima veliko oken ter deset omar. V vitrinah so orehove, sadne, čokoladne in skutne torte ter indijančki. Mize so velike in kvadratne oblike. Na njih so beli prti s pisanimi rožami. Stoli pa so leseni, imajo bele naslanjače. Tudi zavese so bele z motivi metuljev. Moja slaščičarna ima razgled na lepo urejeno travo.

Maja Miklavc, 3. c

KAKO NASTANETA V DOMIŠLJIJI BLISK IN GROM

V vesolju sta živele zvezdi, ki sta se radi igrali v osončju. Enkrat je priletel mimo meteorit. Tako blizu ene zvezde je šel, da se je ta začela premetavati in postala je grom.

Druga zvezda je to videla in je skočila na oblak, da bi se izognila udarcu meteorita. Ta pa se je medtem že zadel vanjo in jo začel potiskati dol, zato je postala blisk.

Benjamin Pij Fende, 3. c

OPIS ŽIVALI - POGORELČEK

Pogorelček je približno štiri centimetre velik ptič na dolgih nogah. Po hrbtu je temno siv, na enem delu glave je belkast, po repu in po prsni pa rdeč. Samice niso tako zelo pisanih barv. Je žuželke, pajke in jagodičje. Oglašja se: hvi - tek - tek. Gnezdi v duplih ali zidnih razpokah. Jajca so turkizne barve.

Lea Žmavc, 3. c

Iza Strniša, 3.č

LAHKO NOČ

Osebi: kreda, tabla

(Učenci iz nekega razreda gredo na igrišče, kreda in tabla pa se pogovarjata)

Kreda: Ah, ti otroci zmeraj tako zelo vpijejo. Sam hrup in kričanje sta jih!

Tabla (jezno): Mene pa ne zanimajo otroci!

Kreda: Kaj pa te zanima?

Tabla (še vedno jezno): Ti in tvoje čečkanje po meni. Tako zelo me žgečka! Komaj se zadržujem, da se vsakič ne zasmejim. Saj se spomniš dogodka, ko sem se zahihitala in se je učiteljica prevrnila v znak. Na srečo so učenci menili, da ji je spodrsnilo.

Kreda(veselo): Ah, pozabi že enkrat na to! Pa manj žgečkljiva bodi! Samo to je to!

Tabla: In kako naj to izvedem?

Kreda: Kako pa naj jaz to vem!

Tabla: Daj, malo razmisli, pomisli! Saj si zelo pametna.....

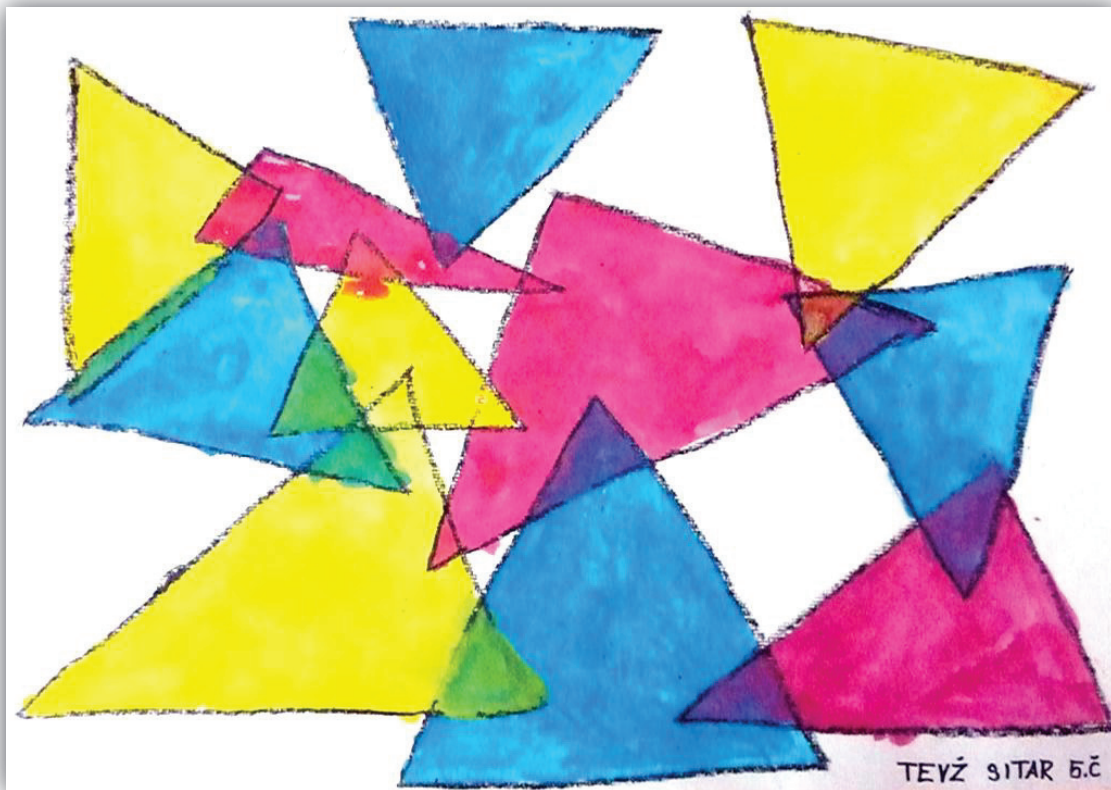
Kreda: Če sem pametna, potem pa....No, predlagam, da preden pridejo zjutraj učenci v razred, se ti potruдиš in zaspiš. Mogoče boš tako trdno zaspala, da ti bo uspelo prespati cel pouk.

Tabla: Hvala za res super nasvet. Pa lahko noč.

Val Dolenšek, 5. c

Teja Zadravec, 3.c

JESENSKI KULTURNI DAN - malo drugače

Kaj? Simfonična matineja Glasbene mladine Slovenije

Naslov matineje: GLASBENO KRALJESTVO ŽIVALI

Izvajalci: ORKESTER SLOVENSKE FILHARMONIJE;

HARLEKIN - DRUŠTVO ZA UMETNOST PLESA

Voditelj: Andrej Rozman - Roza

Kje? Gallusova dvorana Cankarjevega doma v Ljubljani

Kaj mi je bilo všeč:

V Cankarjevem domu, ki je naša najpomembnejša kulturna ustanova, mi je bila všeč avla v pritličju, ker je tako zelo velika. Bili smo v največji dvorani, ki se imenuje Gallusova dvorana. V njej so vrste sedežev v različnih nivojih, zato da lahko vsi enako dobro vidijo na oder. Všeč so mi bili stranski balkoni, ki se dvigajo tik nad odrom. Predstavo je vodil na zelo zabaven način Andrej Rozman - Roza. Najbolj veličasten pa se mi je zdel orkester, ki je igral zelo usklajeno, za kar mislim, da so morali glasbeniki verjetno res veliko vaditi.

Emma Grmek, 5. c

DROBIŽ

ŽENITVENI OGLASI VELIKANOV S CELEGA SVETA

Sem velik velikan, suh in ves zaspan,
vedno sem sam, vso noč in ves dan.

Noben direndaj ne prežene me stran,
nimam denarja - samo to me preganja!

Imam lep obraz, za povrh sem pa še dolgolas,
a nimam avtomobila in ne bencina.

Rad imel bi ženo, suho kot salamo,
da imela bi krila, nežna kot svila.

Pridi k meni na dom, tam bom počil balon,
prinesel bom kavo, vročo in sladkano.

Martin Mrgole, 5. c

Teodora Todorović, 4.č

DROBIŽ

Sem velikan, malo zasanjan,
rožicam se klanjam,
naravo rad imam.

Ženo iščem jaz,
ki prelep bo imela glas.
Moja hiška vseč ti bo,
zato pridi k meni na goro!

Doma imela bova kino,
zraven jedla čokolino.
Z mano zabavala se boš,
ker sem čisto pravi mož.

Martin Žumer, 5. c

Sem močan, postaven velikan,
neroden, a zato prav nič bolan.

Oči modre jaz imam,
z njimi očarati te znam.

V mislih k tebi si želim
in zdaj na smrekici sedim.

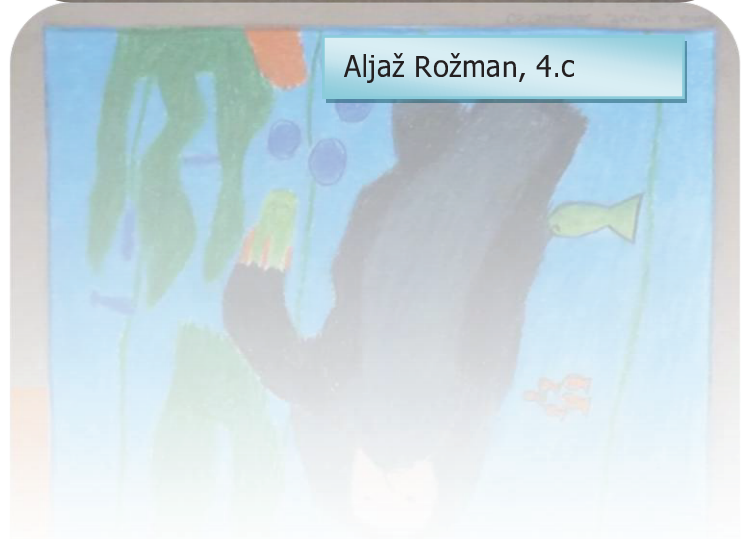
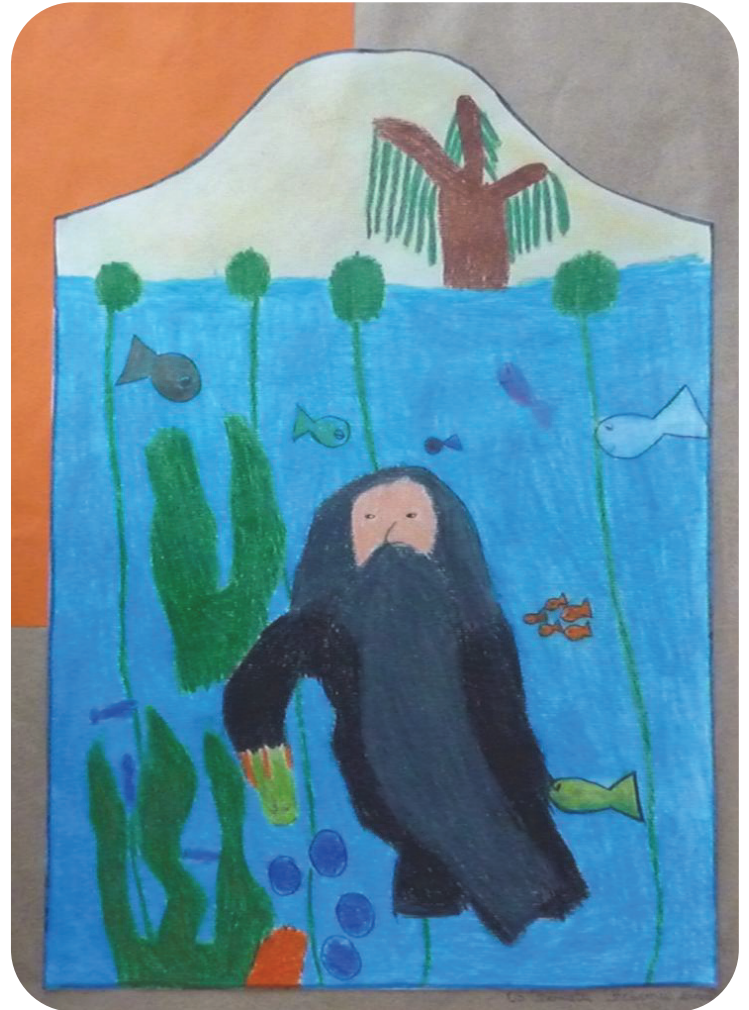
Z mano se imela dobro boš,
če jutri mi prineseš v redu koš.

V njem naj bo veliko čokolade,
ki pa naj bo polna marmelade.

Ko pa dan se bo končal,
za naju se začel bo raj.

Patricija Skok Jekovec, 5. c

NO, DRAGE BRALKE (IN SEVEDA BRALCI), ČE BI V DOMIŠLJIJI POSTALI VELIKANKE, 😊), KATEREGA OD VELIKANOV BI PA VE ALI VI IZBRALI?? VESTE, SAJ ODGOVORE LAHKO ZADRŽITE ZASE... 😊!

Aljaž Rožman, 4.c

DRŽAVNA TEKMA

Doživljajski spis

Bilo je neke nedelje, pozimi. S klubom smo bili v Kranjski Gori. Treniram namreč smučanje. Tam sem imela državno tekmo. Tekmovalci smo prišli tja iz cele Slovenije. Tekmovali smo v veleslalomu, na progi Kekec.

Na začetku smo se dobili pod sedežnico Kekec. Videli smo, da je bila proga že postavljena. Petkrat smo se spustili, nato pa smo že dobili številke za štart. Jaz sem imela številko petindvajset. Ko smo dobili številke, smo se odpravili na ogled proge. Po ogledu smo v ciljnem prostoru jedli sendviče s pašteto 'Argeto', saj so bili oni glavni organizatorji. Odpravili smo se na štart. Štart je bil točno ob desetih. Moje prijateljice so imele številke pred mano. Ogrela sem se in kmalu sem bila na vrsti. Odpravila sem se na progo in jo zvozila do cilja. Takoj sem odšla pogledat, katera po vrsti sem bila. Prijateljica mi je povedala, da je četrta, jaz pa sem bila dvajseta. Zelo sem bila vesela.

To je bila prva državna tekma in s svojim rezultatom sem bila zadovoljna. Upam pa, da mi bo kmalu uspelo, da se bom uvrstila med deset najboljših.

Jerneja Naglič, 5. č

MOJ ČUDEŽNI KLOBUK

Izbral sem si tak klobuk, s katerim sem hiter in vidim čisto vse.

Ta klobuk je črn z belimi črtami.

Nekega dne sem šel v trgovino, ki je bila zelo velika. Jaz sem imel na listku zelo veliko stvari in ker sem imel na glavi čudežni klobuk, sem lahko hitro nabral stvari. Ampak v trgovini je bila velika gneča in nisem mogel hitro opraviti na blagajni. Zato sem zaploskal in sem se spremenil v nevidnega in hitrega. Preskočil sem vrsto in bil takoj na blagajni.

V eni minuti sem opravil v trgovini. Domov sem se vrnil s polnim vozičkom.

Rihard Turuk, 3. č

Nika Pozvek, 5.č

Tine Bogataj, 4.č

KRANJSKI ROVI

Doživljajski spis

Od tedaj, ko sem bila v Kranjskih rovih, je preteklo že kar nekaj časa.

Zgodilo sem je že v jeseni, za noč čarovnic.

V soboto, 30. 10. 2011, smo se odpravili na pohod v Kranjske rove. Ob šestih popoldne smo se dobili s škratom Tončkom. Najprej smo šli po dolgem hodniku do tarantele in kobre. Uroš nam je povedal zelo veliko o taranteli in tudi o kobri. Potem smo hodili kar en kilometer. Videli smo dve čarovnici, ki sta nas razdelili na otroke in na odrasle. Odrasli so šli s čarovnico Strup pogledat napitke in jih tudi preskusiti. Otroci pa smo videli dve čarovniji s čarovnico Urliko. Po čarovnijah smo dobili še kamenčke, zato da nas otroke ne bo nikoli več strah. Na koncu pa smo poslušali še dve pravljici, ki sta bili smešni in hkrati strašni. Zatem smo se odpravili domov.

Večer je bil zelo zabaven in nenavaden in upam, da ga bom drugo leto še enkrat ponovila.

Eva Bogataj, 5. č

ZGODBA PRINCA MONA

Domišljjski spis

Živel je princ. Star je bil deset let in klicali so ga Mon. Bil je zelo priden in pameten. Že od rojstva je imel materino znamenje v obliki krone. Skupaj s starši je živel v prelepem gradu. Ubogal je starše in vsi so se imeli zelo lepo.

Nekoč je šel na sprehod po gozdu. V tem gozdu pa je bilo veliko tatov. Skoraj je bil že na koncu, ko ga je napadla tolpa razbojnikov. Pobrali so mu denar, zlato, nato pa še dragulj, ki je bil znak, da je član kraljeve družine. Ugrabili so ga, nato pa so mu zagrozili, da jim mora prinesiti še več zlata, denarja in draguljev. Medtem pa so bili v gradu vedno bolj zaskrbljeni, ker princa še ni bilo nazaj. Organizirali so iskalno akcijo. Princ pa se je potihoma priplazil do gradu in vstopil skozi okno. Dobro je vedel, kje stoji straža, kje je zakladnica in kje so ključi.

Uspelo mu je najti veliko dragocenosti in jih prinesiti razbojnikom. Naslednji dan se je princ prvi zbudil. Ravno takrat pa je po gozdu korakala kraljeva vojska. Princ je hitro stekel vojakom nasproti in jim vse razložil. Najprej mu niso verjeli, kdo sploh je, potem pa jim je pokazal materino znamenje v obliki krone. Šele tedaj so mu verjeli. Vojaki so vzeli razbojnikom kraljevi denar, zlato in dragulje, razbojnike pa zaprli v ječo.

Kralj, kraljica in princ Mon pa so lepo živeli naprej.

Tevž Sitar, 5. č

Žana Kordež, 4.c

NAROBE SVET

Maja Boncelj, 4.c

ČE TABLA PIŠE PO UČITELJICI,
ČE KUŽA PIKCA PELJE NA SPREHOD,
ČE KNJIGA NAM BERE PRAVLJICO,
ČE TORBA NESE NAS DOMOV,
ČE SLIKA RIŠE SLIKARJA,
ČE TABLA PIŠE S KREDO,
ČE KONJ JAHA JAHAČA,
ČE TRAMPOLIN SKAČE PO NAS,
ČE TRAVA KOSI KOSILNICO,
ČE ROŽA SADI VRTNARJA,
ČE ŽEBELJ ZABIJA KLADIVO...
ČE TAK JE KJE NA SVETU RED,
JE TAKŠEN RED NAROBE SVET.

NIKA POZVEK, 5. č

KAKO LAHKO RAZLOŽI HIŠNI KUŽA POTEPUŠKEMU KUŽU POMEN NEKATERIH BESED....

O tem so pisali Tevž Sitar, Lenča Malovrh, Jerneja Naglič, Tjaša Križaj (vsi iz 5. č)

Kaj je to **TELEVIZIJA**?

- ❖ Televizija je okno, skozi katerega vidiš ves svet. Če ti pogled na svet ni všeč, okno zapreš... (Tevž)
- ❖ Televizija je škatla, v kateri igrajo žive lutke; če hočeš to gledati, pritiskaš na neko trdo stvar, ki ima gumbe za vklop. (Jerneja)
- ❖ Televizija je škatla, ki govori in v njej hodijo mali ljudje. (Tjaša)

Kaj je to **PRALNI STROJ**?

- ❖ Pralni stroj je okrogel tunelček, ki ima luknjice. Vanj daš perilo. Ko pritisneš na gumb, začne puščati in voda priteče v tunelček. (Tevž)
- ❖ Pralni stroj je velika škatla. Ko jo zapreš in pritisneš na gumb, začne ropotati in se vrteti v notranjosti. Tja pride voda in opere cunje, ki so v pralnem stroju. (Tjaša)

Kaj je to **ŠTEDILNIK**?

- ❖ Štedilnik je žival, ki se razjezi, ko na njej obrneš ročaj. Od jeze v notranjosti postane vroča. (Tjaša)
- ❖ Štedilnik je stvar, na kateri segrevamo hrano. Pritisneš na njen nos in ona se razjezi. Ko se jezi, postaja zelo vroča. (Tevž)

Kaj je to **SESALNIK**?

- ❖ Sesalnik je podoben slonu. Pobira smeti z rilcem, v telesu jih shrani, skozi rep pa dobiva energijo. (Lenča)
- ❖ Sesalnik je žival, ki ima trup in dolg vrat. Kadar je lačen, poje ves prah in vso umazanijo. (Tevž)

Kaj je to **MOBILNI TELEFON**?

- ❖ Mobilni telefon je stvar, ki ti prekine pasje kosilo..In gospodar se potem pogovarja zelo, zelooo dolgo časa. (Lenča)
- ❖ Mobilni telefon je ploščata deščica z malim svetlečim oknom in neštetimi tipkami. (Jerneja)
- ❖ Mobilni telefon je škatlica, na kateri so številke. Če hočemo komu kaj povedati in je daleč proč od nas, samo vtipkamo številko in tako škatlica pokliče svojo prijateljico drugo škatlico. (Tevž)

OBISKI STAREJŠIH OBČANOV

Učenci s podružnične šole na Kokrici v okviru Rdečega križa skupaj z učiteljico Marto Zaplotnik večkrat obišejo kakega starejšega občana oziroma občanko.

Vsakič gre predvidoma na obisk le nekaj učencev iz četrtil in petih razredov.

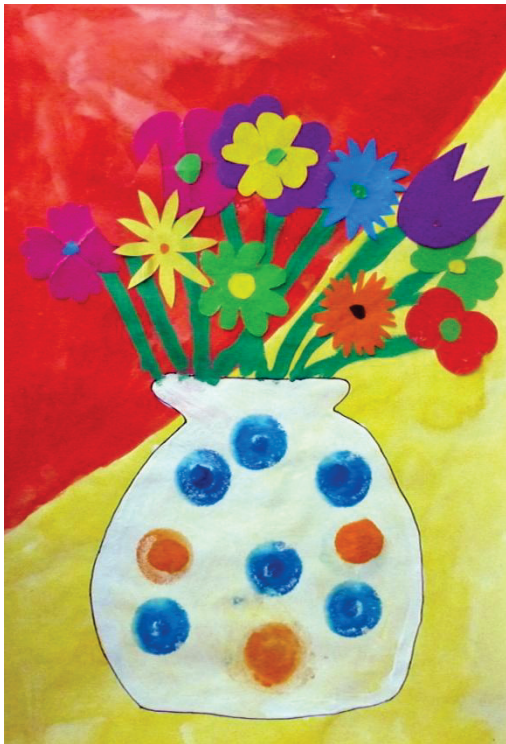
Nekateri učenci so po končanem obisku tako zadovoljni in pozitivno naravnani, da zapišejo celo spis o tem.

Pa si enega preberimo.

Rebeka Anžič, 5.č

OBISK STOLETNICE

Žan Keršič Ahlin, 4.c

V petek, 23. 3. 2012, je svoj stoti rojstni dan praznovala gospa Jožefa Finžgar. Pet učencev se nas je v četrtek odpravilo k njej na obisk. Z nami je šla učiteljica Marta Zaplotnik.

Ko smo prispeli do njene hiše, smo pozvonili in odprla nam je njena edina hčerka. Odpeljala nas je v dnevno sobo, kjer nas je že čakala gospa Jožefa. Čestitali smo ji in ji dali darilo ter posedli za mizo. Povedala nam je, kako so včasih živeli, govorila je o svojem otroštvu.

Živela je v Škofji Loki in v šolo je vsak dan hodila eno uro v eno stran. Vse otroke v tisti šoli je učila ena učiteljica.

V družini je bilo osem otrok. Mamica ji je umrla, ko je bila stara dvanajst let, njena najmlajša sestra pa komaj dve leti. Ker je bila gospa Jožefa najstarejši otrok, je morala sama skrbeti za vse, saj je oče hodil na delo in ga ni bilo veliko doma. Ko je bila malo starejša, je odšla služiti na neko kmetijo.

Nato nam je učiteljica Marta rekla, da bomo odšli, saj so k slavljenki že prihajali tudi drugi ljudje.

Maša Škrjanc, 5. c

UČENCI IN UČENKE, KI SO LETOS OBISKOVALI NOVINARSKI KROŽEK, SO MED NEKATERIMI UČENCI S PODRUŽNIČNE ŠOLE NA KOKRICI NAREDILI NEKAJ KRATKIH ANKET IN ZASTAVILI NEKAJ RAZLIČNIH VPRAŠANJ.

Spraševali so naslednji novinarji:

Tevž Sitar, Jerneja Naglič, Lenča Malovrh, Teja Sajovic in Tjaša Križaj (vsi iz 5. č razreda)

VPRAŠANJE: Kaj je zate najlepše darilo?

Na to vprašanje so odgovarjali četrtošolci.

Maša Sladič: knjiga

Klara Mali: zdravje

Anže Gros: zdravje

Gašper Jerala: 'playstation'

Nik Lombar Mravlje: nova hiša

Tine Bogataj: da bi dobil živali

Smiljan Hude: sreča

Maja Bertoncelj: konj

Nika Ošlaj: zdravje in tudi sreča

Tina Hain: uhani

Teodora Todorović: konj, pes, naš planet, sonce

Alja Lah: veselje

Tamara Svolfšak: konček morja

Nika Drinovec, 5.c

VPRAŠANJE: Kaj bi bil/a rada po poklicu, ko odrasteš?

Na to vprašanje je odgovorilo kar precej učencev iz prvih, drugih in tretjih razredov. Mi pa si preberimo le nekaj izmed teh odgovorov.

Tit Benedičič: Rad bi bil policist, ki opravlja svoje delo v helikopterju.

Ema Jerala: Zobozdravnica ali pa pevka. Oba poklica imata mnogo zanimivega, ne more ti biti dolgčas.

Ajda Rutar: Všeč so mi otroci in zato bi bila učiteljica.

Gal Čeh: Delavec na gradbišču, ker je tam veliko strojev.

Lea Bodiroža: Zelo so mi všeč konji, zato bi rada učila jahanje konjev.

Živa Kovačič: Všeč mi je izkopavanje, zato bi rada bila arheolog.

Matic Meglič: Bil bi voznik bagra, ker so mi všeč stroji.

Žan Resnik: Policist. Pazil bi na ljudi, da ne bi bili tako zelo nesramni.

Zala Rakovec: Oskrbnica v živalskem vrtu, ker imam rada živali.

DROBIŽ

Benjamin Oblak: Rad sem v gozdu, zato bi rad postal gozdar.

Urban Tišler: Policist, ker bi se me ljudje bali.

Luka Jerič: Všeč bi mi bilo, če bi postal fotograf, saj že zdaj rad fotografiram.

Tilen Stare: Policist, ker je tudi atijev prijatelj policist.

Lara Škulj: Rada bi delala z računalnikom; še najrajši bi bila programerka.

Matej Miklaužič: Gasilec, ker bi rad pomagal ljudem v stiski.

Klara Lombar: Všeč so mi baletke in tudi jaz bi rada imela tak poklic.

Aljaž Brezar: Želim si nositi pladnje, zato bi bil rad natakarkar.

Matej Breskvar: Pilot, ker bi vozil letalo in bi letel zelo visoko.

Maks Rihter: Rad imam glasbene inštrumente, zato bi jih, ko odrastem, rad izdeloval.

PROTILENOBNA JUHA

Sestavine:

1 liter vode;

ščepec smeha in veselja;

superga z vezalkami;

dve čajni žlički tekočine proti televiziji in računalniku;

pol vrečke dela;

3 kilograme učenja.

Postopek:

V posodi zavrete vodo, dodate ščepec smeha in veselja ter supergo z vezalkami. Dobro premešate in na zmernem ognju kuhate toliko časa, da vezalke postanejo mehke. Nato dodate dve čajni žlički tekočine proti televiziji in računalniku in pol vrečke dela. V manjši posodi zmešate 3 kilograme dela in postopno vmešate v juho. Vse skupaj naj vre še petnajst minut. Juho postrezite vročo, če želite, da bo delovala. Lenobneži, dober tek!

Žana Kordež, 4. c

ŠIVILJA KRPA PULOVER

Osebe: šivanka, pulover, šivilja.

(Šiviljska soba. Šivilja krpa pulover. Nima šivalnega stroja, zato krpa na roke; s šivanko)

Pulover (jezno): Auu! Zakaj si se vame zapičila?

Šivanka (vsa osupla): Poglej se, kakšen si! Ves raztrgan In če te ne zašijem... Brrrr, kar stresem se, če pomislim na to.

Pulover (začudeno): In kakšen naj bi bil? Me nihče ne bi hotel nositi?

Šivanka: Nihče, ker bi bil poln lukenj. Videti bi bil kot star sir z veliko luknjami.

Pulover (živčno): Kakšen bi postal?!

Šivanka: Kot star sir z veliko luknjami. Ampak ne skrbi, ne boš postal tak!

Pulover (zaskrbljeno): Pa se res ne bom spremenil v tisti sir?

Šivanka (smeje): Zakaj delaš iz muhe slona? Kaj ne vidiš, da sem profesionalka! Ni pogojev, da bi torej postal sir!

Pulover (srečno, veselo): Kakšna sreča, da si profesionalka!

Šivanka: Ha, ha, ha. Ne veseli se prehitro.

Pulover (spet v skrbah): Zakaj pa ne?

Šivanka: Zato, ker te najbrž nihče ne bo hotel nositi, ker imaš veliko zašitih lukenj. In to se pozna!

Pulover (žalostno): Oh, neee!

Šivanka: Mislim, da je šivilja pravkar končala.

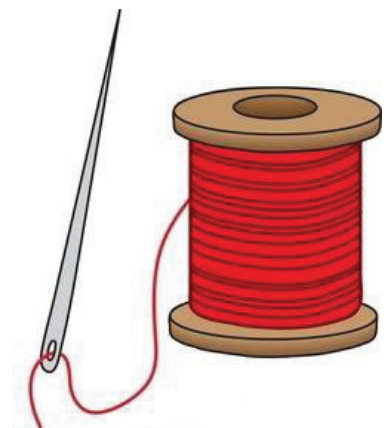
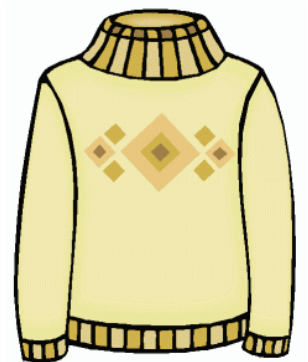
Šivilja (srečno): Končno sem zašila in zakrpala to veliko luknjo. Doma smo revni, zato bom tale pulover kar obdržala in ga podarila sinu za rojstni dan, ki ga bo praznoval jutri. Tisti bogataš je rekel, da ta pulover lahko vzamem, ker ga ne potrebuje več.

Pulover (reče šivanki): Hvala ti, ker si pomagala šivilji, da me je zakrpala. No, vidiš, nekdo pa me le potrebuje! Adijo!

Šivanka: Adijo, pa lepo se imej!

(Nato oba otrpneta in se ne premikata več, niti ne govorita več, spet sta postala STVAR.)

Nika Drinovec, 5. c

Počitnice **se** začenjajo...

Vemo, da jih boste preživeli

vsak po svoje!

Želimo

pa vam, da jih preživite tako, da

se jih boste

še dolgo

spominjali!

Uredniški odbor